

VISKAS

iš karto

KATRINA
LENO

VISKAS
iš karto

Versta iš
Katrina Leno
EVERYTHING ALL AT ONCE
HarperTeen, New York, 2017

*Skiriama tiems, kurie mane vadina Tetule:
Harperiui ir Almai,
Saigei, Adisonui, Vitnei
ir Lokiui*

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Katrina Leno, 2017

© Viršelis ir priešlapai, Rūta Dumalakaitė, 2022

Pirmą kartą anglų kalba 2017 metais JAV išleido *HarperTeen*, Niujorkas, JAV.
Išleista susitarus su *Harper Collins Children's Books* (Niujorkas, JAV)
leidybos ženklas.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Rita Bakanienė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-852-5

KATRINA
LENO

VISKAS *iš karto*

Iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė

Vilnius
2023

*Supranti, kad šis skausmas begalinis.
Visgi kartu tai ir savotiškai guodžia, nes tau
pavyko atrasti savąją amžinybę.*

Abrahamo Ryvso esė „Kaip atsisveikinti?“

*

*Nepasiduok, elkis gražiai,
susirask draugų.*

Elena Ryvs „Alvinas Hateris ir Vyras su apsiaustu“

Prologas

Diena, kai į Atlanto vandenyną išbarstėme tetos Elenos pelenus, buvo labai vėjuota. Spėju, kad dar niekam niekada neteko pamatyti, kaip žmogus netyčia paragauja savo velionės sesers pelenų, bet būtent taip nutiko mano tėčiui. Lyg sulėtintame filme stebėjau, kaip jis, plačiai išsižiojęs, nuėmė urnos dangtelį ir švystelėjo jos turinį į orą. Visi žiūrėjome, kaip pelenai tobula skliauto linija išskrieja iš urnos, bet pusiaukelėje netikėtai pakeitė kryptį, kai staugus vėjo gūsis nubloškė juos atgal – tiesiai į vis dar pravirą apstulbusio mano tėčio burną.

Akimirksniu jo veidas persimainė – nuostabą pakeitė sąmyšis, pasibjaurėjimas, išgąstis ir galiausiai panika, kol jis springdamas spjaudėsi iš rankų paleidęs urną, o ši smagiai pasišokinėdama nuriedėjo iki pat mano brolio batų. Eibas atsargiai ją paspyrė, tarsį norėdamas įsitikinti, kad visa tai vyksta iš tikrųjų. Tėtis tuo tarpu paknopstom puolė į artimiausius krūmus, kur – mums viską girdint – mažiausiai aštuonis kartus išsivėmė.

– Kad tave kur, – pusbalsiu nusikeikė mama. Delnais užsidengusi akis, ji užvertė galvą lyg ruošdamasi maldai. Tik aš puikiai žinojau, kad ji nesimeldžia. Buvo aišku kaip dieną, kad ji iš paskutiniųjų stengiasi nesusijuokti.

– Čia rimtai? – sukuždėjo Eibas, priklaupęs pakelti urnos nuo žemės. Ji dar buvo puspilnė. O gal pustuštė?

Regis, viskas priklauso tik nuo požiūrio. – Negaliu patikėti, kad tai nutiko. Lote? – Jis pažvelgė į mane, vis dar priklaupęs, rankose laikydamas tetos Elenos urną. Mano mylimiausia teta, jaunėlė tėčio sesuo, sulaukusi keturiasdešimties krūtyje užčiuopė gumbelį, kuris išaugo, išplito ir ganėtinai greitai ją pribaugė.

– Man regis, tėtis ką tik prarijo tetą Elena, – pasakiau ir, nors nenorėjau, tikrai, visai nenorėjau, prapliupau juoktis. Kvatojauši taip, kad net visas kūnas tirtėjo, tad netrukus nebesitvardė ir Eibas. Mama, nors iš paskutiniųjų stengėsi elgtis racionaliai, kaip suaugusi, galiausiai garsiai prunkštelėjo – atrodė, jog ji arba užsikosėjo, arba gargaliuodama sušvokštė. Susirietusi ji susiėmė už pilvo lyg bandydama greičiau atgauti kvapą.

– Aha, gražu pažiūrėti, – burbtelėjo prie mūsų grįžęs tėtis, atbula ranka šluostydamasis burną. Iš mūsų iškylos krepšio jis išsitraukė termosą su vandeniu. (Ši iškyla buvo tetos Elenos paskutinių norų sąrašė: *išbarstykite mano pelenus, surenkite iškylą*. O tada buvo labai tiksliai išvardinti visi jos mėgstamiausi valgiai – it koks pirkinų sąrašas iš ano pasaulio.) Tėtis porą kart prasiskalavo burną, triukšmingai išspjaudamas vandenį ant žemės, stengdamasis neapsitaškyti batų.

– Tėti, – tarė Eibas, bandydamas susitvardyti, nors iš juoko jau net paplūdo ašaromis. Rankose jis vis dar gniaužė urną, žemiškuosius tetos Elenos palaikus, juodą suodinę masę, kuri atrodė kiek smulkesnė nei įprasti pelenai, – čia jų dar liko.

– Kažkam kitam teks tai padaryti, – atkirto jam tėtis, tvardydamasis, kad nenusišypsotų. Jis įsitaisė ant vienos iš geltonų plastikinių kėdžių, – gerokai per linksmai atrodančių tokia proga, – kurias atsivilkome čia, prie skardžio.

– Lote? – Eibas ištiesė urną man.

Paėmiau ir, pažvelgusi į vidų, iš paskutiniųjų stengiausi sulaukyti juoką – beprotišką, kone isterišką, slepiančią juodžiausią liūdėsį ir skaudžiausią netektį.

– Pasakyk ką nors, – galų gale įstengusi susitvardyti paprašė manęs mama, giliai įkvėpusi sūraus pakrantės oro.

– Kažką panašaus į nekrologą? – paklausiau.

– Tiesiog kelis žodžius, – tarė tėtis. Iš krepšio išsitraukęs indelį su arbūzo gabalėliais, jis nesustodamas juos rijo vieną po kito, lyg norėdamas iš burnos išplauti mirties skonį.

– Gali papasakoti kokį smagų prisiminimą, – pasiūlė mama.

Mielai dar būčiau pasijuokusi kartu su visa šeima, bet staiga visi prisiminėme, kad mirė mūsų mylimas žmogus ir kad dabar jau viskas – metas paskutinį kartą atsisveikinti. Prisiglaudžiau urną prie pilvo ir apsikabinau delnais. Indas atrodė šaltas ir glotnus.

Susimąščiau apie tai, kas nutiko po tetos Elenos mirties. Galvojau apie viską, ką apie ją sužinojau, apie jos parašytas knygas ir apie visą tą magiją, persmelkusią jos kasdienybę. Prisiminiau, kaip kartą, kai buvau šešerių, ji pasodino mane ant rogių kalvos viršūnėje prie pat mokyklos kiemo ir stumtelėjo iš visų jėgų. Mąščiau apie milijonus juodai vilkinčių žmonių tą dieną, kai ji mirė. Pagalvojau apie Alviną ir Margo Haterius, kurių istorija dabar jau buvo

galutinai baigta – padėtas paskutinis taškas. Ir, aišku, susimąčiau apie Semą. Daugiausia apie jį ir galvoju.

Ir dar prisiminkiu laiškus – visus dvidešimt keturis, skirtus man ir prieš du mėnesius asmeniškai man įduotus į rankas jos testamentą perskaičiusio advokato.

Tada viskas atrodė taip netikra. Net ir dabar man vis dar sunku tuo patikėti.

Prispaudžiau urną prie krūtinės galvodama, ką pasakyti. Ką nors svarbaus ir tikro.

Ką nors nemirtingo.

PRIEŠ DU MĖNESIUS

Alvinui Hateriui visada patikdavo švesti savo gimtadienį. Ir dar jam visada patiko skaičius trylika. Todėl nenuostabu, kad jis taip nekantriai laukė savo tryliktojo gimtadienio – jam visada atrodė, kad ši diena bus kažko reikšmingo pradžia.

Jei tik jis būtų žinojęs, kad neklydo, galbūt net nebūtų lįpęs iš lovos.

(Iš knygos „Alvinas Hateris ir namelis miško viduryje“)

Kelias savaites prieš tetos Elenos mirtį ir dar kelias po to visur, net pirkdama kiaušinius prie kasos, regėdavau jos veidą. Kiekviename laikraštyje. Kiekviename žurnale.

Elenai Ryūs diagnozuotas vėžys

Elenai Ryūs gyventi liko vos keli mėnesiai

Pasaulis ruošiasi atsisveikinti su Elena Ryūs

Ir visur jos veidas: toks pažįstamas, bet kartu ir toks svetimas.

„Štai mano veidas kameroms“, – kartą paaiškino ji man, nutaisiusi dirbtinę šypseną.

Kelias savaites stengėmės nežiūrėti televizoriaus. Tiesioginiame eteryje žurnalistai neslėpė ašarų, tad nežinodami ko griebtis prodiuseriai tiesiog įjungdavo reklamą. Kartais jie leisdavo orų pranešėjams pasakoti apie orus dešimt ar net penkiolika minučių, bet galiausiai net ir tie apsipildavo ašaromis.

Visame pasaulyje, kiekvieno knygyno vitrinose, rikiavosi jos knygos – visa serija apie Alviną Haterį:

„Alvinas Hateris ir namelis miško viduryje“

„Alvinas Hateris ir Vyras su apsiaustu“

„Alvinas Hateris ir paslaptingas dingimas“

„Alvinas Hateris ir Amžinybės draugija“

„Alvinas Hateris ir laukinės žąsies medžioklė“

„Alvinas Hateris ir Vyro su apsiaustu sugrįžimas“

Istorijos apie Alviną ir Margo Haterius patiko visiems.

Šešios knygos, šeši filmai, šešios komiksų knygos. Lėlės, lego kaladėlių rinkiniai ir net stebėtinai populiarios senamadiškos radijo laidos.

Mano tetos mirtis paveikė ne tik mūsų šeimą. Naujienos apie ją akimirksniu išplito it koks užkrečiamas sielvartas, kol galų gale jau gedėjo visas pasaulis.

Ar bent jau taip man atrodė.

O ir vizitas pas advokatą išklaudyti jos testamentą visiškai nepagelbėjo.

Teta Elena turėjo butą mieste, kur ji dažniausiai ir leisdavo laiką (kol nesusirgo, nes tada ėmė skųstis, kad nebegali tvirti triukšmo), bet jos advokato kabinetas buvo čia pat, priemiestyje, o jis pats buvo tetos ir mano tėčio vaikystės draugas. Pas jį atvykome sutartu laiku. Po tetos Elenos mirties buvo praėjusi tik savaitė, o aš vis dar laukiau, kol kas nors man praneš, kad tai tebuvo balandžio pirmosios pokštas.

Advokatas kabinetą buvo įsirengęs nedideliame prekybcentryje miesto centre, kur buvo įsikūrusios ir dar kelios niekam neįdomios kontoros. Tik įėję išvydome registratorės darbo stalą, bet pačios registratorės čia nebuvo ir, tiesą pasakius, pats biuras atrodė taip, lyg vos prieš kelias minutes jį būtų nusiaubęs viesulas. Visi paviršiai buvo nukloti vokais, dokumentų segtuvais, šūsnimis balto popieriaus ir neplautais kavos puodeliais. Kvapas čia buvo it kanceliarinių prekių parduotuvėje (visgi nepasakyčiau, kad man visai nepatiko, nes kvėpėjo popieriumi ir rašalu). Nė kiek nenustebau, kad mano teta savo teisinius reikalus patikėjo net dulkių nusišluostyti nesugebančiam žmogui.

– Man regis, jis visai neblogas advokatas, – pasakė tėtis, kai porą minučių praleidome laukiamajame, bet niekas taip ir nepasirodė iš kabineto.

– Na, geriausiu atveju vidutinis, bet šiaip taip verčiuosi, – pasigirdo balsas mums už nugarų. Atsisukę išvydome ir patį advokatą – vidutinio amžiaus vyriškį nuobodžiu pilku kostiumu, stovintį tarpduryje su popierinių puodelių, sudėliotų vienas ant kito, dėžute rankose.

– Hari! – sušuko tėtis. – Šimtas metų!

– Selai, Marisole, – pasisveikino vyriškis, linktelėjęs mano tėvams. – Ar čia... Ne, negali būti. Čia negali būti jūsų vaikai. Šie jau visai suaugę! Kaip tikri žmonės!

– Kol kas tik pusiau tikri, – nusišypsojo tėtis, apsikabindamas mudu su Eibu ir kiek stumtelėdamas į priekį – it kokius eksponatus.

– Lotė ir Eibas. Aš apie judu tiek daug girdėjau iš jūsų tetos... Jaučiuosi, lyg jus pažinočiau. Gal galiu apkabinti? Visai norėčiau, – prisipažino Haris. Vienoje rankoje stengdamasis išlaikyti kavos puodelius, kita apsikabino mus, – gal kiek keistoka, bet kartu ir labai miela.

– Atnešiau kavos! – pranešė paleisdamas mus iš glėbio. Eibas juokingai pavartė akis, bet tik aš pastebėjau tą žvilgsnį, nes puikiai žinojau, ką jis reiškia: *Kiek galima glėbesčiuotis?* – Jūs tokie punktualūs. Man tai labai patinka. Elena niekada nepasirodydavo laiku. Gal toks bruožas ir visai mielas, tik, aišku, priklauso nuo požiūrio. Geriau vėliau negu niekada, – vis kartodavo ji, nors ir abejoju, ar teisme tai būtų padėję.

Haris pastatė dėžutę su kavos puodeliais ant registratorės stalo, o tada, perėjęs į kitą kambario pusę, iš šaldytuvo išėmė nedidelį indelį grietinėlės. Visi pasiėmė po puodelį ir sugužėjome į Hario kabinetą, kuris ir šiaip tebuvo gal kišenės dydžio, o dėl trijų sulankstomų kėdžių, kurias, matyt, čia jau anksčiau pastatė Haris, neliko vietos net prasilenkti. Atsisėdę visi gurkšnojome kavą, o advokatas rausėsi po segtuvus ant savo stalo, kažką be perstojo murmeldamas po nosimi, kol, galiausiai radęs, ko ieškojo, iškėlė didelį voką ir tarė „Aha!“

Haris išsitiesė kėdėje ir pasidėjo voką ant stalo priešais save.

– Susirinkome čia susipažinti su Elenos L. Ryvs, vienos iš mano mylimiausių moterų pasaulyje, paskutine valia ir testamentu, – pasakė jis. – Taigi penkiasdešimt procentų Elenos turto, įskaitant visą nuosavybę ir turimus daiktus, išskyrus toliau konkrečiai išvardytus, bus parduota ir paaukota įvairioms jos pasirinktoms labdaros organizacijoms ir bibliotekoms. Aš, žinoma, tuo pasirūpinsiu. Neabejoju, kad jums žinoma, jog jos turtas tikrai nemažas.

Puikiai tai žinojome. Teta Elena buvo oficialiai įtraukta į *Gineso pasaulio rekordų knygą* kaip visų laikų populiariausių knygų vaikams autorė (kas ją labai pamalonino ir vieną popietę mums teko tris valandas fotografuoti ją, laikančią knygą rankose pačiose keisčiausiose Konektikuto vietose).

O dabar jos nebėra. Sėdėdami Hario kabinete iš tikrųjų tą suvokėme. Buvo pasirūpinta, kad pašalinis žmogus, advokatas, visiems išdalintų mano velionės tetos daiktus. Jaučiausi išduota, apgauta, lyg mums kažkas meluotų – juk negali būti, kad teta Elena mirė. Taip tiesiog negali būti.

– Gerai, – tarė Haris, – čia išvardyti keli konkretūs asmenys, daugumą pavyko lengvai rasti. Visgi liko vienas, kurio rasti neįstengiau. Ar jums kada nors teko girdėti apie poną Viljamsą? Testamente nenurodytas vardas, todėl man ir nesiseka jo rasti. Ji turėjo man pranešti, bet tada... na, patys suprantate.

– Ši pavardė man negirdėta, – pasakė tėtis.

– Na, belieka tikėtis, kad jis pats mane susiras. Žinote, kartais taip būna. – Haris atitraukė stalčių, išsiėmė akinius ir, užsidėjęs juos ant nosies, giliai įkvėpė. – Taigi. *Aš, Elena Rys, būdama sveiko proto, šiuo testamentu palieku savo pačiam brangiausiam broliui ir brolienei savo turta, kuri jie gaus, kai bus tinkamai įvykdytos visos anksčiau paminėtos sąlygos. Selui palieku Pikaso ir Van Gogo paveikslus, nes man jau įkyrėjo tau kartoti, kad jų neliestum. Dabar gali juos liesti kiek panorėjęs, nors ir žinai, kad tai pakenks dažams. Ir, žinoma, gali pasiimti kitus išsirinktus kūrinius. Vis tiek jie visada pusiau priklausė tau.*

Marisolei palieku savo 1953 metų Chevrolet Corvette automobilį, nes žinau, kaip tau visada patiko raudonos jo sėdynės ir, be to, iš visų jį kada nors vairavusiųjų tu buvai pati greičiausia. Visgi, kaip tau jau sakiau, pakartosiu dar kartą, dabar jau paskutinį, šita mašina – tikrų tikriausia gelda.

Savo vieninteliam sūnėnui Eibui palieku visas savo knygas, komiksus ir vintažinius mokslinės fantastikos žurnalus, nes jam jie labiausiai patiko. Eibai, jų ten daugybė ir aš žinau, kad tinkamai su jais pasielgsi.

O savo vienintelei dukterėčiai Lotei palieku papuošalus, dienoraščius (tik nesmalsauk, kol neleisiu!) ir savo nešiojamą kompiuterį. O visų svarbiausia – palieku tau šiuos laiškus.

Haris nusiėmė akinius ir pasitrynė nosį kaip žmonės filmuose, kai bando sugalvoti, ką dabar sakyti.

Mano ausys ir skruostai liepsnojo. Kaip aš ilgėjausi savo tetos!

Haris kyštelėjo ranką į rašomojo stalo stalčių ir ištraukė storą pluoštą laiškų.

– Ji reikalavo juos atiduoti tau tiesiai į rankas, – jis ištiesė juos man. Atsargiai paėmiau ir apžiūrėjau viršutinį, ant kurio man taip puikiai pažįstama tetos rašysena buvo užrašytas mano vardas. Širdį užliejo liūdesio banga. Pasidėjau laiškus ant kelių, iš jaudulio nutirpo pirštai.

– Elena taip pat aiškiai nurodė, kad jums keturiems leidžiama pasiimti ką tik norite iš jos namo Konektikute, kol jis dar neparduotas. Yra kelios išimtytys – daiktai, kuriuos ji paliko kitiems, bet aš jais jau pasirūpinau, – paaiškino Haris.

Tetos Elenos namuose lankiausi kokį milijoną kartų ir man buvo puikiai pažįstamas kiekvienas jų kampelis, bet visgi knaisiotis po tetos daiktus atrodė siaubinga nepagarba jos asmeniniam gyvenimui.

– Daiktai, kuriuos ji paliko konkrečiai jums, jau pervežti. Paruošiau šiuos, – iš stalčiaus teisininkas ištraukė keturis skirtingų spalvų lipnių lapelių blokeliuotus ir padavė juos tėčiui. – Tik pažymėkite viską, ko norėsite, ir aš pasirūpinsiu, kad vežėjai jums viską pristatytų. Skubėti, žinoma, nereikia. Praneškite, kai baigsite. – Haris plačiai nusišypsojo –

ar bent jau tiek, kiek galėtų nusišypsoti žmogus, akivaizdžiai gedintis seno bičiulio. – Ar turite klausimų? – po minutėlės dar pridūrė, kai suprato, kad nė vienas iš mūsų neprabil.

– Manau, mums viskas aišku, – tarė mama. Ji liovėsi čiaudėjusi ir dabar šniurkščiojo nosimi, išsiduodama, kad nerimą jau pakeitė liūdesys. Liūdėjome visi, išreikšdami tą paeiliui. Pravirkus vienam, netrukus pravirkdavo kitas, tarsi leisdamas anam atsikvėpti. Susimąščiau, kada baigsis šis užburtas ratas.

– Tokiu atveju man tereikės kelių parašų, – tarė Haris. Mes atsistojome ir, nerangiai išsirikiavę prie jo stalo, pasirašėme visur, kur jis bakstelėjo pirštu.

Pasirodo, net po mirties neįmanoma išvengti popierizmo.

– Labai tau ačiū už viską, – sulaukęs savo eilės padėkojo tėtis. Jis paspaudė Hariui ranką ir jį apkabino. Kol jiedu glėbesčiavosi, mes trise neturėjome kur dėti akių.

– Elena man tiek daug reiškė, – prisipažino Haris, galų gale paleidęs tėtį iš glėbio ir vėl apsipylęs ašaromis. – Ji buvo mano pasaulis. O jai buvote labai svarbūs visi jūs. Todėl man malonu padėti jums šiuo nelengvu laiku. Bent taip galiu prisidėti.

Akies krašteliau stebėjau, kaip Eibas pamažėle slenka prie durų, ko gero, nujausdamas, kad vėl teks glėbesčiuotis. Jis laikė priešais save atkišęs kavos puodelį, tarsi tikėdamasis, kad taip pavyks išsigelbėti.

Stovėjimo aikštelėje sutrikę mindžikavome prie automobilio lyg nenorėdami lipti vidun, kad galėtume pasidžiaugti pavasarišku oru. Balandis šiemet buvo sausas, saulėtas, giedras ir šiltas.

Aš rankoje vis dar gniaužiau ryšulėlį laiškų. Šalia stovėjo mano šeima ir tarėsi, kur papietauti, bet balsai susiliejo ir pamažėle virto nesuprantamu gaudesiu. Ant viršutinio laiško greta mano vardo dar buvo skaičius 1. O kiek žemiau – prierašas: *Atplėšk dabar!*

– Lote? Sumuštinių? – pasiūlė tėtis. Išgirdusi savo vardą, net pašokau.

– Gal galite pabūti čia dar minutėlę? – paprašiau.

– Kiek tik tau reikia, – atsakė mama. Jie trise įsėdo į automobilį, o aš paėjau kelis žingsnius į šoną prie nedidelio metalinio suoliuko.

Atsisėdau visa virpėdama. Laiškai buvo perrišti virvele. Storo popieriaus, pastelinių spalvų vokai. Mano tetai patiko geras popierius, parkeriai, rašalas. Mano vardas ir skaičius nuo vieno iki dvidešimt keturių buvo užrašyti ant kiekvieno voko visais įmanomais mėlynos, žalios, violetinės ir auksinės atspalviais. Parkerių teta turėjo kiekvienai mėnesio dienai. Savo romanų pirmąjį juodraštį visada rašydavo ranka.

Vis dar virpėdama atplėšiau pirmąjį voką.

Mano brangiausioji Lote.

Tikiuosi, viskas praėjo ne taip ir blogai. Įspėjau Hari, kad nupirkty jums kavos, nes nebuvau sutikusi kitos šeimos, kuri tiek jos gertu, ir norėjau, kad jaustumėtės kuo patogiau. Tikiuosi, esate patenkinti viskuo, ką jums palikau. Galbūt gali pasirodyti, kad palikti pusę savo turto labdarai – pernelg daug, bet visgi reikia pripažinti, kad per savo gyvenimą sugebėjau sukaupti tikrai labai nemažai. Todėl ir jums palikau daug.

Rašyti šį laišką nėra taip paprasta, kaip tikėjaisi. Pradedau daugiau kaip prieš valandą ir jau spėjau palaistyti visas gėles, padžioviau skalbinius, iš indaplovės išėmiau indus ir sutvarkiau jau ir taip nepriekaištingai tvarkingą knygų lentyną. Bet parašiau tik tiek. Dvi varganas pastraipas, kuriose taip ir nepasakiau nieko svarbaus.

Na gerai. Pradedam.

Aš manau, kad tu tikra šaunuolė, mergyt. Stebėjau, kaip judu su broliu iš mažų kūdikėlių virtote sumaniais jaunuoliais, ir, nors mielai pasilikčiau ir visą amžinybę stebėčiau, kaip toliau augate ir mokotės, deja, kortos man nebuvo palankios.

Bet galbūt šie laiškai tau atstos mane, kai aš iškeliausiu. Dabar taip gali nutikti jau bet kurią dieną, aš žinau. Aš visai nepasirengusi tave palikti ir manau (jei galiu taip drąsiai teigti), kad tu irgi nepasirengusi mane prarasti. Todėl tikiuosi, kad šitie laiškai padės tau lengviau išgyventi netektį. Tau, nes manau, kad būtent tau ir prireiks minkštos pagalvės smūgiui sušvelninti. Dėl tavo mamos, tėčio ir Eibo šitaip nesijaudinu. Tačiau puikiai žinau, kad tau viską sunkiau ištverti, ir tai yra viena priežasčių, kodėl labiausiai nenoriu palikti būtent tavęs. Aš iš visos širdies norėčiau pasilikti ir tau šiek tiek daugiau pagelbėti. Norėčiau padėti tau įveikti nerimą, suvaldyti nervinius tikus (kurie, beje, visada kankino ir mane).

Štai kaip viskas bus. Skaityk šiuos laiškus iš eilės po vieną. Neskaityk naujo laiško, kol iki galo neįvykdyta ankstesniajame tau skirta užduotis. Neleisk liūdesiui tavęs įveikti. Tai tikrai nepadės.

Manau, kad galų gale iš viso to turėtų išeiti kas nors įdomaus.

Noriu pasakyti tau štai ką: labai, tikrai labai ilgai slėpiau vieną paslaptį. O dabar (ant mirties slenksčio), regis, pats tinkamiausias metas ją atskleisti.

Taigi – nusiramink. Manau, ką tik išėjai iš Hario kabineto ir galbūt kur nors lauke prisėdusi skaitai šitą laišką, kol visa šeima laukia tavęs automobilyje (mudvi ne tik nuolat nerimaujame, bet ir kantrybe nepasižymime!), bet dabar jau gali grįžti namo, Lote. Nuveik ką nors sau mielo. Paskaityk knygą. Rytojaus laiškas bus smagesnis – pažadu.

Myliu tave, E.

(P. S., vaike, jei čia, anapus, galėčiau mąstyti ar jausti, dabar beprotiškai tavęs ilgėčiau.)

Sulanksčiusi laišką atsargiai įkišau jį atgal į voką. Neverkiau, bet akys degte degė ir gerklę užgniauzė taip, kad pritrūko kvapo. Skaitydama tetos žodžius, įžvalgius kaip visada, tokius man artimus, pasijutau taip, lyg ji stovėtų čia pat, už suoliuko, ir man per petį skaitytų savo laišką.

(Ne, teta Elena nemirė. Taip negali būti. Čia kažkoks keistas juokelis, kaip tada, kai ji išpuošė savo namus kalėdinėmis dekoracijomis per Heloviną.)

Grįžusi prie mašinos, įsirangiau ant galinės sėdynės šalia brolio.

– Na? – paklausė tėtis ir kaipmat užsidirbo niuksą nuo mamos.

– Nieko, ką norėčiau papasakoti, – tyliai atsakiau. Tėvai atsargiai susižvalgė, mama pabrėžtinai linktelėjo, o Eibas

vos girdimai atsiduso. – Gal vėliau, – paaiškinau, – man reikia trupučio laiko.

– Viskas gerai, mieloji. Mes viską suprantame, – patikino tėtis.

Gerai tikrai nebuvo, nieko panašaus. Bet puikiai supratau, ką jis norėjo pasakyti.

Name buvo tuščia. Margo tai iš karto pajuto – užtrenkiamos durys subildėjo neiįprastai garsiai, o jų žingsniai aidu atsimušė prieškambaryje, kai Alvinas, nusviedęs savo kuprinę ant grindų, šūktelėjo tėvams:

– Mama! Tėti!

– Jų nėra namie, – pasakė Margo, bet jis jos neišgirdo ir nuskuodė laiptais į antrą aukštą. Sesuo puolė jam pavymui, stengdamasi atgauti kvapą, kad galėtų jam viską paaiškinti. Tėvų čia nebėra ir jiems čia nesaugu.

– Mama! Tėti! – sušuko Alvinas, pro duris įvirtęs į tėvų miegamąjį ir uždeges ten šviesą.

Lova buvo sujaukta, bet tėvų čia nebuvo.

Ant grindų gulėjo sudaužyta lempa.

Kažkienu užkliudyta visų keturių Haterių nuotrauka kreivai kabojo ant sienos.

Pro išdaužtą langą pūstelėjo šaltas nakties vėjelis, išjudindamas užuolaidas it kokių nebylius vaidiuoklius.

– Alvinai, – tarė Margo, tyliai, kone pašnibždomis, – jų čia nėra.

(Iš knygos „Alvinas Hateris ir Vyras su apsiaustu“)

Man liko tik vienas tetos Elenos laiškas.

Šiandien sekmadienis, rytoj mokykloje atestatų teikimo šventė, o aš jaučiausi sutrikusi, pasimetusi, nebežinojau, kur bepasukti ir kaip įveikti sielvartą, kunkuliuojantį mano širdyje. Jaučiausi kaip tada, kai mirė teta. Lyg tik dabar tai galiausiai būčiau suvokusi.

Kai perskaitysiu šį laišką, ji pranyks visiems laikams.

Nors ne, nepranyks. Teta Elena niekada nepranyks; tam tikra prasme ji gyvens amžinai.

Bet aš vis tiek niekaip negalėjau prisiversti jo perskaityti.

Be to, turėjau ir kitų reikalų, kurių vis vengiau, atidėliočiau ir, kas kartą įėjusi į savo kambarį, stengiausi apeiti juos ratu.

Tetos daiktai.

Jie vis dar buvo čia, laukė manęs, uždengti antklode, kurią pati užmečiau, kai jau nebeįstengiau matyti tų visų dėžių, taip atmetinai saugančių tetos daiktus – ir tuos, kuriuos ji paliko man, ir tuos, kuriuos pati išsirinkau jos namuose.

Dabar nutraukiau antklodę, sulanksčiau ją ir padėjau lovos kojūgalyje. Atsisėdusi ant grindų, prisitraukiau pačią mažiausią dėžutę. Joje buvo tetos papuošalai, kruopščiai supakuoti į audinį ir dar apvynioti burbuline plėvele. Po

vieną visus išvyniojau. Prie kiekvieno papuošalo buvo pri-rištas nedidelis, ranka užrašytas raštelis. Paėmiau vieną kiek deformuotą apyrankę ir perskaičiau jos aprašymą: *Sidabras, Anglija, 1973.*

Atsargiai nukabinau raštelį, pasidėjau šalia, kad nepasimestu, ir tada užsisegiau apyrankę ant riešo.

Ar aš norėčiau būti nemirtinga? – paklausiau apyrankės, tetos Elenos ir pačios savęs.

Mintis perskrodė visos senos baimės ir nerimas. Mirtis! Ligos! Netektis! Skausmas!

Tarsi galvoje būtų įsižiebusi ryškiaspalvė švieslentė, kurioje vis kartojasi tie patys žodžiai.

Atsakymas, regis, buvo akivaizdus: *taip, norėčiau būti nemirtinga.*

Bet akivaizdžiausias atsakymas nebūtinai būna teisingas.

Kartais reikia pasisaugoti pačių akivaizdžiausių atsakymų – jie tiesiog šauna į galvą visai netikėtai, kai mažiausiai to tikiesi. Tokiems net pastangų nereikia.

O šis sprendimas atrodė ištis viliojantis. Kartais taip vargina visko bijoti. Ir kaip būtų gera, jei neberekėtų nešiotis tokios naštos. Atsikratyčiau jos lyg to seno, pilno neramių minčių dienoraščio, kurį kadaise liepė pildyti viena psichologė („Kas vakarą prieš eidama miegoti užrašyk viską apie visus tave kankinančius demonus, taip jiems bus sunkiau atsidurti tavo sapnuose.“).

Pokalbis su tėvais vakar pavyko daug geriau nei tikėjau-si. Gal jie tiesiog apsidžiaugė, jog mano bėdos ne tokios rimtos, kaip jie iš baimės linkstančiais keliais manė išgirsia.

Mes tiesiog pasikalbėjome, jie išvardijo visus žinomus gydytojus ir psichologus. Antradienį galėsime kuriam iš jų paskambinti.

– Niekada ne gėda kreiptis pagalbos, – vėliau pasakė mama, paslapčiomis užėjusi į mano miegamąjį, kai visi jau nuėjo miegoti. – Galėjai mums pasipasakoti anksčiau. Aišku, džiaugiuosi, kad dabar prisipažinai. Bet ateityje nedelsk, gerai? Nereikia mūsų gėdytis.

Ar man buvo gėda? Net nežinau. Galbūt, truputėlį, antraip, ko gero, nebūčiau tiek delsusi pasikalbėti su tėvais.

Mama atsisėdo prie manęs ant lovos krašto ir priglaudė prie kaktos savo kaip visada vėšų delną.

– Dėl ko esi labiausiai verkusi? – paklausiau mamos.

– O varge, – atsiduso mama. – Kada nors tau papasakosiu, gerai? Tokių istorijų niekas nenori girdėti prieš miegą.

Mama pabučiavo man į skruostą ir aš užmigau negalvodama apie visokias baisybes, apie visus įmanomus būdus, kaip galėčiau mirti dar rytui neišaušus.

Sapnavau vieną sapną, kuris labiau priminė pranašystę, o ne sapną. Kartais mūsų sąmonė greičiau viską perpranta. Kartais mes patys susivokiame tik gerokai vėliau.

Ryte Semui parašiau žinutę, rankose laikydama tetos Elenos laišką. Dar nesijaučiau pasiruošusi jo skaityti.

Ar galim šiandien susitikti? Ar tu užsiėmęs? Vidurdienį?

Nusiunčiau jam adresą.

Ten ir susitiksim.

Neparašiau jam pasiimti dėžutės, nes pamaniau, kad dabar, ją atgavęs, jis ir taip nepaleis jos iš akių.

Nerimavau, kaip šiandien tėvai su manimi elgsis. Juk turėjo pakankamai laiko viską gerai apgalvoti ir apsiprasti su mintimi, kad jų dukra nevaldo emocijų ir patiria panikos priepuolius.

Tačiau jiedu elgėsi visai įprastai.

Tėtis iškepė kiaušinienės ir blynų, ir mes kartu papusryčiavome terasoje. Mama jau buvo persirengusi darbui sode, o jos milžiniškai skrybėlei nuo saulės prireikė net atskiros kėdės. Eibas nesisėdo prie stalo. Vienoje rankoje laikydamas lėkštę, kita bandė pats vienas lošti kroketa.

– Manau, mums visiems reikėtų atostogų, – pasakė mama. – Jau senokai niekur nebuvome išvykę.

– Aš neseniai skaičiau apie Skandinaviją! – viltingai tarė tėtis.

Mama įbedė į jį priekaištingą žvilgsnį.

– Į paplūdimį, Selai. Aš noriu nuvažiuoti į paplūdimį. Noriu sėdėti ant smėlio ir gurkšnoti *pinakoladą* iš kokoso kevalo.

– Ak štai apie kokias atostogas tu kalbi, – nusiminęs atsiduso tėtis.

– Galbūt kitais metais nuvažiuosime į Skandinaviją, – pažadėjo mama. – Bet šiais noriu į Havajus.

– Aš irgi norėčiau į Havajus, – pasakiau aš.

– Na, jeigu ir Lotė važiuos, tuomet viskas nuspręsta, – mirktelėjęs man nusišypsojo tėtis ir surinkęs nunešė nešvarias lėkštes į vidų.

– Aš irgi važiuosiu! – šūktelėjo iš kiemo Eibas.

– Ar šiandien turi planų? Gal nori padėti surinkti

pupeles? Jų tiek sunoko. Nusprendžiau pagaminti troškinių, – tarė mama.

– Turiu planų. Su kai kuo susitinku.

– Su tuo nesenstančiu jaunuoliu? – paklausė mama.

– Taip. Tik, aišku, jis visai nėra nemirtingas, – šyptelėjau aš, siekdama viską paversti juokais. Teta Elena manimi didžiuotųsi.

– Aišku, kad ne. Aš taip ir nemaniau, – tarė mama.

Prieš eidama susitikti su Semu, pasiėmiau nuotrauką iš tetos dienoraščio – tą, kurioje jiedu juokiasi apsikabinę per pečius.

Kai atvažiavau, Semas jau laukė pasistatęs mašiną aikštelėje. Jis stovėjo atsirėmęs į kapotą ir žvelgė į vandenyną. Medinė dėžutė gulėjo ant keleivio sėdynės.

Padaviau jam nuotrauką. Virpančiomis rankomis Semas ją paėmė. Veidą nušvietė šypsena.

– Oho, – tarė jis. – Atrodo, tai buvo taip seniai.

– Eternalizmas, – pasakiau aš.

– Kas?

– Eternalizmas. Tai filosofinė laiko teorija. Ji teigia... Mūsų smegenų galimybės ribotos, tiesa? Vienu metu galime suprasti tik tam tikrą kiekį informacijos. Taigi gyvenimą patiriame labai savitai, linijine, chronologine tvarka. Kiekvienas momentas veda prie kito, o kai vienas momentas praeina, jis dingsta visiems laikams. Tiesa?

– Taip...

– Bet kas, jei laikas veikia visai kitaip? Kas, jei jį tik mūsų smegenys taip suvokia? Kas, jeigu laikas iš tiesų kitoks – viskas vyksta vienu metu, viskas tą pačią akimirką,

kiekviena akimirka vyksta tuo pat metu, nepaliaujamai, visą amžinybę. Tuo pat metu.

– Tai reikštų...

Pirštu bedžiau į nuotrauką jo rankose.

– Kad tu ir teta vis dar egzistuojate toje akimirkoje. Amžinai. Ji vis dar gyva. Niekas niekada nemiršta. Ir tu visai ne išskirtinis, – pasakiau pliaukštelėdama jam per koją. Jis sučiupo mano ranką ir švelniai pabučiavo krumplius. Nemanau, kad kas nors kada yra bučiavęs man krumplius. Man patiko mintis, kad kažkuri mano versija bus taip bučiuojama visada, per amžius, visą amžinybę.

– Man ši mintis patinka, – nusišypsojo Semas.

– Tai tiesiog teorija. Bet man ji irgi patinka. Man ši teorija padeda.

– Kur mes? – paklausė jis.

– Aš tau parodysiu. Pasiimk dėžutę.

Per pastarąsias šešias savaites man jau teko eiti šiuo taku. Ėjau pirma, rodydama Semui kelią ir retkarčiais vis žvilgtelėdavau per petį įsitikinti, jog jis vis dar eina man iš paskos. Dėžutę jis laikė rankose taip, lyg ji būtų trapiusias daiktas pasaulyje. Gal taip ir buvo. Daugiau tiesiog nieko neliko.

Pasiekę viršūnę, atsisėdome ant žemės. Semas pasidėjo dėžutę priešais.

– Čia mes išbersime jos pelenus, – pasakiau jam. – Jau skambino iš laidojimo rūmų ir pranešė, kad urna bus paruošta šią savaitę.

Semas iškart nieko neatsakė. Žvilgsnį buvo įbedęs į vandenyną. Pastebėjau, kad akys paraudusios ir drėgnos.

Semas atidarė dėžutę. Išėmė stiklinį buteliuką ir į vidų vietoj jo atsargiai įdėjo nuotrauką. Saulės šviesoje skystis buteliuke atrodė kaip paprasčiausias vanduo. Niekuo neypatingas.

– Amžinybės eliksyras, – staiga nusijuokė jis. – Labai gudriai sugalvota.

– Visas tas knygas ji parašė tau, – pasakiau. – Kaip slap-
tą žinutę. Man atrodo, kad teta gailėjosi.

– Ko?

– Kad negalėjo šito išgerti. Ir negalėjo padėti tau.

Semas pakėlė buteliuką prie pat akių ir atidžiai jį ap-
žiūrėjo.

– Noriu šito atsikratyti, – pareiškė jis ir užsimojo, pasi-
ruošęs nusviesti buteliuką.

– Palauk! – sušukau pašokdama ant kojų. Uždėjau ran-
ką jam ant peties. – Kaip viskas dramatiška, – pasakiau
sunkiai alsuodama. – Palauk sekundėlę.

– Gerai, – nustebeš tarė jis patraukdamas ranką, kad
negalėčiau pasiekti buteliuko.

– Juk jau sakiau, kad aš jo negersiu, – atsidusau varty-
dama akimis. – Aš noriu, kad tu jį išgertum.

– Aš? Kodėl?

– Dabar pagalvok apie tokį scenarijų: didingu, poetišku
mostu tu įmeti buteliuką į jūrą. Bet jis ne sudūžta, o plū-
duriuoja ant bangų, kol pasiekia kokią tolimą, žemėlapyje
nepažymėtą salą. Netoliese nukrenta lėktuvas ir vienintelis
išgyvenęs žmogus atsiduria toje saloje. Jis randa buteliuką.
Jaučiasi labai ištroškęs. Vadinasi, jis būtų vienintelis žmogus

žemėje, kuris, suradęs jūroje keistą buteliuką su vandeniu, jį imtų ir išgertų. Jei taip atsitiktų, jam tektų toje saloje vienam praleisti visą amžinybę.

– Oho... labai konkreti istorija, – šyptelėjo Semas. – Bet aš supratau, ką tu nori pasakyti. Galbūt galėčiau tą vandenį tiesiog išpilti?

– Manau, turėtum jį išgerti.

– Aš jau jo gėriau, prisimeni?

– Ir visgi, ar kas nors kada nors jo gėrė dukart?

– Ne, bet juk ir prasmės nėra, tiesa?

– Bet ir pakenkti negali? Negali tapti dvigubai nemirtingas. O gal dabar tapsi kokiu dievybe? Pavyzdžiui, Dzeusu? Būtų žiauriai kieta.

– Nemanau, kad nuo šito vandens tapsiu dievu.

– Tada išgerk. Priimk iššūkį.

– Meti man iššūkį išgerti vandenį, kurio jau gėriau?

– Taip.

Semas sudvejojo vos akimirką. Nuleidęs ranką, jis atidžiai apžiūrėjo skystį buteliuke. O tada atsipalaidavęs gūžtelėjo pečiais ir atkimšęs priglaudė buteliuką prie lūpų. Viską išgėręs vėl jį užkimšo ir numetė ant žemės.

Staiga prieš akis išvydau, kaip aplink Semą suraibuliavo oras – tik vos vos, taip subtiliai, kad nežinantis, į ką žiūrėti, nieko nebūtų pastebėjęs. Švelniausias dvelksmas, oro virpesys. Tarsi kamuota kreivė staiga būtų vėl virtusi tiese. Tarsi plyšys visatoje būtų užsitaisęs ir ji vėl būtų tapusi nedaloma visuma.

Nusišypsojau.

– Eime, dingstam iš čia. Aš noriu valgyti.

Kai vėliau tą vakarą pas mus užsuko Ema, Džekė, Eimė ir Semas, mudu su Eibu sumąstėme kartu pažaisti „Monopolį“ svetainėje.

– Ar galiu prisidėti? – viltingai paklausė tėtis, kyštelėjęs galvą pro tarpdurį.

– Ne! – vienbalsiai šūktelejome mudu su Eibu.

Nusiminęs tėtis nupėdino į virtuvę.

Kaip foną įsijungėme filmą apie Alviną, tik garsą išjungėme. Retkarčiais vis žvilgtelėdavau į ekraną, bet stengiausi pernelyg neįsitraukti, nes visada susigraudindavau žiūrėdama šiuos filmus.

Semas dar niekada nebuvo žaidęs „Monopolio“. Per tris šimtus metų jis taip ir nerado tam laiko.

Maždaug po valandos nuėjau į virtuvę atnešti dar užkandžių. Eibas atsekė man iš paskos. Kai atsisukau nuo šaldytuvo, išvydau jį, atsirėmusį į stalviršį, sukryžiuotomis rankomis, akivaizdžiai nekantraujantį.

– Ir kaip? – paklausė jis.

– Kas?

– Ar Ponse de Leonas buvo teišus?

– Ne, aišku, kad ne, – papurčiau galvą. – Paaiškinimas man pasirodė absoliučiai logiškas.

– Kaip tu jautiesi? – paklausė Eibas.

– Nežinau. Turbūt gerai. O tu?

– Ir aš nežinau.

– Gal mums reikėtų apie viską pasikalbėti? Na, supranti, kad man nereikėtų apie tavo jausmus sužinoti iš esė literatūriniam žurnale.

– Aš dar pagalvosiu, – brolis man mirktelejo ir šyptelėjęs pasičiupo nuo stalo maišelį riestainių.

Aš dar neskubėjau grįžti pas visus. Užlipusi į savo kambarį, nuo stalo pasiėmiau paskutinį tetos Elenos laišką. Nusprendžiau, kad pagaliau esu pasirengusi perskaityti, ką man norėjo pasakyti teta, ką ji nutarė man palikti. Paskutinis tetos laiškas. Bet tikrai ne paskutinis prisiminimas apie ją.

*Lote,
palieku tave.*

Ačiū, kad padėjai surašioti visus mano paliktus palaidus galus ir sudėti paskutines mano dėlionės detales. Norėčiau tau padėkoti asmeniškai, bet, deja, gyvenimas išmokė, kad retai kada gauni tai, ko norėjai.

(Nepamirškime ir to posakio, kad svarbu gauti tai, ko reikia.)

Nemanau, kad šiame laiške galiu pasidalinti kokiais ypatingais išminties perlais. Rašau jį drebančia ranka, nusilpusi nuo chemoterapijos ir miego trūkumo.

Kažkurį vakarą vėl perskaičiau raudonąjį dienoraštį ir pamaniau: Dievulėliau, mano mažoji Lotė dabar tokio paties amžiaus.

Stenkis kuo dažniau rašyti dienoraštį. Kartais taip gera prisiminti.

Tam tikru požiūriu mes labai panašios. Žinau, kad mintyse tu irgi girdi tą balsą, kurio niekaip negali atsikratyti. Pasąmonės balsą. Tokį tamsų ir tylų.

Bet tu išmoksi jį nutildyti, Lote.

Išmoksi nustumti jį į šoną.

Kai manęs neliks, galiausiai po truputį palengvės.

Be to, jau pats metas mane paleisti.

Išpilkite mano pelenus, Lote. Į vandenyną, nuo uolos, į kurią kartu lipdavome. Surenkite ten iškylą, smagiai praleiskite laiką, nepasiduokite neigiamoms emocijoms. (Kitoje laiško pusėje surašiau, kokio maisto galėtumėte pasiimti iškylai. Papuotaukite už mane, nes pati dabar ir duonos kąsnį vos išstengiu praryti.)

Tikiuosi, tau buvau nebloga teta. Tikiuosi, žinojai, kad nuo tos akimirkos, kai pirmą kartą paėmiau tave ant rankų,ėjau dėl tavęs iš proto.

Galimybė mylėti tave visą savo gyvenimą man buvo geresnė dovana nei amžina jaunystė. Sutinki?

E.

Padėjau laišką ant stalo.

Mano teta visada turėjo daugybę veidų.

Ji buvo šiek tiek savanaudiška.

Truputėlį valdinga.

Pernelyg pasitikėjo savimi.

Bet teta buvo teisi – jau pats laikas man galvoti savo galva.

Nusileidusi laiptais, grįžau į svetainę. Semas gerokai pirmavo, o Eimė vis kartojo, kad tai tik naujoko sėkmė.

Pabandžiau įsivaizduoti, kaip šis vakaras pavirsta amžinybe ir niekada nesibaigia.

Įsivaizdavau, kad kažkur, kitoje visatoje, taip ir bus.

Įsitaisęs šalia manęs, Semas nusipirko jau ketvirtą geležinkelio stotį.

Televizoriaus ekrane Alvinas su Margo sėdėjo dulkėtame prieškambaryje namelyje miško viduryje ir svarstė, ar dar kada nors išvys savo tėvus.

Galite nesijaudinti. Aš perskaičiau paskutinę knygą. Jūs juos tikrai rasite.

Turiny's

Prologas	5
1 skyrius	9
2 skyrius	20
3 skyrius	36
4 skyrius	47
5 skyrius	60
6 skyrius	71
7 skyrius	85
8 skyrius	100
9 skyrius	109
10 skyrius	123
11 skyrius	137
12 skyrius	150
13 skyrius	162
14 skyrius	182
15 skyrius	195
16 skyrius	214
17 skyrius	224
18 skyrius	233

19 skyrius	246
20 skyrius	259
21 skyrius	272
22 skyrius	282
23 skyrius	295
24 skyrius	309

Lotė labai myli savo tetą Elena, kuri yra garsi rašytoja ir labai populiarios knygų serijos vaikams autorė. Tetai mirus nuo vėžio, merginos gyvenimas sustoja. Jos nuo mažens patiriami nerimo prieuoliai sustiprėja, ima persekioti mirties baimė. Tačiau teta Elena nujautė, kad dukterėčiai bus sunku išverti netektį, ir palieka jai savo dienoraščius ir pluoštą laiškų, nurodydama skaityti juos tam tikra tvarka. Kiekviename jų – skirtingi iššūkiai ir užduotys, kurias vykdydama Lotė pamažu įveikia savo baimes ir įgauna stiprybės gyventi toliau. Be to, teta pamažu atskleidžia jai neįtikėtiną paslaptį...

Amerikiečių rašytoja Katrina Leno parašė aštuonias knygas paaugliams ir jaunimui. Kadangi pati nuo paauglystės kovoja su depresija ir nerimo prieuoliais, ją itin domina temos apie psichikos sveikatą. Rašydama įtraukiančias knygas sudėtingomis temomis, ji tikisi padėti skaitytojams patirti artumo jausmą su veikėjais bei geriau suprasti save ir aplinkinius.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Jovita Tamašauskienė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Teta Elena visada sakydavo, kad, norint geriau pažinti žmogų, reikia jį nusiųsti į knygyną. Žmogaus elgesys prie knygų daug apie jį pasako.

Lotė nemėgsta rizikuoti. Nuo mažens ji patiria nerimo priepuolius ir mielai renkasi saugų knygų prieglobstį. Jos mylima teta – garsi rašytoja, sukūrusi fantastišką seriją apie nemirtingus vaikus. Lotė moka šias knygas mintinai. Teta išmanė rašymo magiją ir kaip žodžiais pakeisti pasaulį.

Tetai Elenai mirus, Lotės gyvenime atsiranda daug nežinios ir nesaugumo. Merginai ima atrodyti, kad už kiekvieno kampo tūno mirtini pavojai, o gyvenimas gali baigtis bet kurią akimirką. Tarsi nujausdama tai, teta Elena jai testamentu palieka savo dienoraščius ir pluoštą specialiai dukterėčiai prieš mirtį rašytų laišku. Kiekviename – užduotys Lotei. Kai kurios labai paprastos: nueiti į vakarėlį, suvalgyti keksiuką ar gerai išsiverkti. Tačiau kuo toliau, tuo daugiau drąsos reikia joms įvykdyti. Lotė priima vieną iššūkį po kito, kol galiausiai jai tenka stoti į akistatą su didžiausiomis savo baimėmis.

Ši knyga – tai paslapčių pilnas nuotykis apie meilę knygoms ir gyvenimui bei įtraukiantis pasakojimas apie skaitymą, rašymą, draugystę, liūdesį bei tai, kaip rasti stiprybės žengti pirmyn.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-852-5

9 786094 418525